

[Peter Nielsen.]

altså nøjagtigt et halvt år efter første behandling, er lovforslaget til anden behandling.

Jeg siger ikke dette for at motivere en jubilæumstale. Jeg skal for så vidt heller ikke harcelere over det halve år, sagen har ligget i udvalget, selv om der ved første behandling fra alle sider blev udtalt, at nu måtte denne 17 år gamle skattesag finde sin snarlige afslutning. Jeg tillader mig blot i al stilfærdighed at gøre opmærksom på, at det just ikke fremmer forretningsgangen i det høje ting, når ledelsen af udvalg overlades til oppositionen. Men nu kan denne gamle skattesag, der altså er 17½ år, så i næste uge finde sin endelige afslutning, og såvel de pågældende skatteydere som skattemyndighederne kan vel herefter drage et lettelsens suk.

Der har i de 17½ år været sagt mange bitre ord, vel også for mange og for bitre, så jeg finder ikke egentlig anledning til at forlænge diskussionen yderligere, idet alt pro et contra vel snart er sagt. Men når jeg på mit partis vegne indstiller dette lovforslag om fuldstændig skattefrihed for visse kutterejere til forkastelse, kan det måske skabe grundlag for en myte om, at mit parti ser hårdt og umenneskeligt på denne sag, medens det konservative folkeparti, socialistisk folkeparti og partiet venstre ser mere human og medmenneskeligt på en sådan sag, når lokale folketingsmænd ønsker skattefritagelse for skatteydere i deres valgkreds.

Skattelovene giver jo finansministeren og kommunalbestyrelser mulighed for helt eller delvis at eftergive skat, når særlige forhold gør sig gældende. Sådanne bestemmelser er det ikke altid behageligt at skulle administrere på forsvarlig måde. Man vil gerne hjælpe folk så meget som muligt, når der er grund dertil, og det anerkender jeg der er i disse tilfælde. Men man har samtidig ansvar over for andre skatteydere, der ikke har mulighed for lempelser og må betale skat af deres indkomst til sidste hvid. Det er i det lange løb dem, der kommer til at betale mere, hvis man er for flot med lempelser; men man kan altså lempe, hvor nød og trang er til stede, og hvor i øvrigt specielle forhold gør sig gældende. Det er imidlertid ikke bestemmelsen om nød og trang eller i øvrigt trykkende økonomiske

omstændigheder, der her er uenighed om. Hvor dette har været tilfældet, er den fulde skattesvarelse af ydelser fra Englandspuljen helt eftergivet for længst. Det er derfor ikke rigtigt, når det offentligt er udtalt, at folk kunne komme til at gå fra hus og hjem, hvis dette lovforslag ikke blev vedtaget.

Tilbage bliver altså, om andre særlige omstændigheder kan betinge en yderligere lempelse eller hel eftergivelse.

Jeg anerkender, at det dygtige og farefulde arbejde, de danske fiskere udførte under krigen i England, kan kaldes „særlige omstændigheder“, og jeg hilser derfor med glæde, at den højtærede finansminister helt vil eftergive skatten af deres andel i Englandspuljen. For de øvrige kutterejere, dem, der var herhjemme under krigen, men som måtte se sig berøvet deres hidtidige indtjeningsmuligheder, kunne der jo være en vis grund til lempelse, men at fritage dem helt kan ikke være rimeligt over for andre skatteydere. Der var jo under krigen store dele af befolkningen, som måtte se deres erhverv helt eller delvis ødelagt på grund af besættelsen. Hvor mange håndværkere og handlende måtte ikke på grund af materiale- og varemangel se deres forretningsomsætning blive mindre og mindre, og de måtte derfor ofte søge nye udveje for at opretholde deres eksistens. De fik ingen erstatning og selvfølgelig derfor ingen skattelettelse. Derfor er det i forhold til andre skatteydere et meget velvilligt tilbud, den højtærede finansminister har givet. Nogle vil måske mene for velvilligt, når han generelt vil nedsætte skatten til det halve for de fiskere, der var herhjemme, men havde deres fartøjer i England under krigen, og som derfor fik andel i Englandspuljen. Det er lykkedes disse skatteydere at træne sagen i 17 år; de har kunnet udsætte betalingen så længe og haft provenuet af disse penge i de mange år. Det vil med blot 6 pct. i rente blive lige så meget, som andre skatteydere kommer til at betale, altså ca. en fjerdedel af det pålignede beløb, da renten jo helt eftergives. Det vil vist de fleste skatteydere synes er et fint tilbud!

Jeg ved ikke, om man havde kunnet presse det længere ned, hvis forslagsstillerne ville have forsøgt med en forhandling; men man har ikke villet forhandle. Det er rigtigt, at folketingsudvalget som sådant ikke kan